

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Варна, 18.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова

Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно гражданско дело № 20213100502493 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.259 от ГПК.

Образувано е по жалба на „МИ БИ ТРАНС“ ООД, ЕИК 204411780, Варна, подадена чрез адв.Т.Г., срещу решение № 262299/16.07.2021г., постановено по гр.дело № 1743/2021г. на ВРС, ГК, 25-ти състав, с което съдът е отхвърлил предявения от „МИ БИ ТРАНС“ООД иск с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.367, вр. чл.372 от ТЗ срещу „МАРТИНЕЛИ“ ООД, ЕИК 103805344, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.Дебър“ № 7, за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата от 2 160 лева с ДДС, дължима по договор от 22.10.2020г. с №910/20 за международен транспорт**, ведно със законна лихва, считано от датата на предявяване на иска на 04.01.2021г. до окончателното изплащане, като погасен чрез прихващане с насрещно вземане на „МАРТИНЕЛИ“ООД срещу „МИ БИ ТРАНС“ООД, предявено по реда на чл.298, ал.4 от ГПК, в размер на 2 160 лева, която сума е платена на „Авалбо 1“ООД по заявка – договор №972/20г., представляваща обезщетение за претърпени от ответника загуби в резултат на неизпълнение задължението на ищеца по договор №910/20г., в размер на възнаграждението, което ответникът е заплатил на друг превозвач за превозване на стоката поради неизпълнението на превозвача.

В жалбата се твърди, че постановеното решение е недопустимо, неправилно и

необосновано, съответно се претендира неговото обезсилване, респ. отмяната му изцяло и уважаване на предявения иск както и присъждане на сторените от въззивника разноски, вкл. за първоинстанционното производство. Жалбоподателят излага, че приемайки за разглеждане неконкретизирани по основание и размер възражения за прихващане, съдът е постановил недопустимо решение, а в условията на евентуалност се претендира неговата неправилност като постановено в противоречие със събраните по делото доказателства. В тази връзка жалбоподателят оспорва изводите на първоинстанционния съд, основани на заключението по проведената по делото СТЕ, относно обема на процесната стока в размер на 5.422 куб.м. Сочи, че никъде в заключението не е посочено дали отбелязаните във фактурата обеми на стоките са със или без опаковка. По делото били представени освен товарителницата, относима към спорния превоз, също още две товарителници и съответно фактури, издадени от фабриката за изработени за ответника стоки, превозени от други превозвачи. Така в ЧМР за извършения превоз от страна на ищеца е посочена кубатура на стоката 13.533 куб. м., 17 кашона, съотв. 745.20 кг, а по заключението на вещото лице обемът на стоката по фактурата, относима към тази товарителница е 5.442 куб.м. В ЧМР за извършен превоз от „АВАЛБО – 1“ООД са записани 3 кашона, съотв. 11 куб. м. и 3945 кг., а съгласно експертизата обемът на стоката е 8.119 куб.м. По същия начин жалбоподателят твърди несъответствие и в обема на стоката по фактура от 16.07.2020г. съгласно заключението и този в ЧМР, който е по-голям. Поради изложеното оспорва данните от заключението по СТЕ, като несъответни на събраните по делото писмени доказателства, за които твърди, че се потвърждават и от показанията на свидетеля на ищцовото дружество. Накрая сочи, че от мотивите на обжалвания акт не става ясно на база кои доказателства съдът е приел за установена вина на ищеца за извършените от ответника разходи, респ. за основателност на възражението за прихващане, въведено като първо такова.

В срока за отговор е постъпило становище на насрещната страна „МАРТИНЕЛИ“ООД, чрез адв.С.З.- А., за неоснователност на жалбата. Излага, че още с писмения отговор на исковата молба изрично е заявено в какъв размер е насрещната претенция на ответника, а също че произтича от две отделни основания – неизпълнение на договора от страна на ищеца и при условията на евентуалност – непозволено увреждане. Поради това, не е налице нередовност досежно възражението за прихващане, която да обуславя недопустимост на постановеното решение. Оспорва доводите на въззивника за необсъждане в цялост на събрания по делото доказателствен материал. Претендира отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна и потвърждаване на съдебното решение.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция въззивникът МИ БИ ТРАНС ООД поддържа жалбата си чрез адв.Т.Г..

Въззиваемата страна МАРТИНЕЛИ ООД, не изпраща представител, но в писмена молба на адв.С.З. – А. поддържа оспорването на жалбата и отговора.

За да се произнесе по спора съдът съобрази, че производството е било образувано по искова молба на МИ БИ ТРАНС ООД чрез адв.Г. срещу МАРТИНЕЛИ ООД, за осъждане на

ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 2 160 лева с ДДС/, представляващи дължимо възнаграждение по договор №910/22.10.2020г. за международен транспорт, извършен от ищеца в полза на ответното дружество, ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на иска до изплащане на задължението. В исковата молба са изложени съществени за иска обстоятелства относно наличието на договор между страните за осъществяване на межд.превоз на товар /мебели/ с 13.50 куб.м. по заявка на товародателя /ответник/, от Словения до Франция с получател ответното дружество и разтоварен пункт M et Mme Collinet и срок на доставката до 29.10.2020г. при договорена цена от 1800 лева без ДДС. Твърди се, че срокът за плащане на задължението е пет дни от извършване на разтоварването, ЧМР и фактура. Твърди се, че ищецът е извършил превоза на зададеното количество стока на 29.10.2020г. като е изпълнил договора, поради което за него се поражда правото да претендира дължимото възнаграждение. Твърди се издадена на 02.11.20г. фактура до ответното дружество за заплащане на сумата от 2 160 лева с ДДС, която заедно с ЧМР е изпратена на ответника. Твърди се, че с писмо от 16.11.20г. ответникът отказал заплащането на договорената сума. Претендира се осъждането му съгласно чл.79 ЗЗД ведно със законните лихви от предявяване на иска на 05.02.2021г. и разносните по делото.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, чрез управителя Н.Несторов, за неоснователност на иска. Възражава се, че ищецът е извършил превоза съгласно уговореното в договора и че е изправна страна. Изрично се оспорва извършването на превоз на посочените в СМР куб.м. и килограми на товара като се твърди, че ищецът е извършил превоз на по-малко количество. Твърди се, че неизпълнението е било налице още при поемане на товара, тъй като превозът е извършен не с комплектен автомобил /предназначен само за заявката на възложителя/, а с групажен автомобил, с който се извършва превоз и на товар на други лица. Освен това се твърди, че автомобилът бил с по-малка вместимост от уговореното, поради което изпращачът не е могъл да натовари цялата стока. Твърди се, че превозени са 422.19 кг., съответно 3.507 куб.м. вместо уговорения обем. Оспорва се отразеното в товарителницата количество на превозените стоки. Твърди се, че поради неизпълнението на изпращача е наложена санкция от 80 евро, които са допълнителни разходи за ответника. Поради неуспешното натоварване, ответникът сключил друг договор за превоз с друг превозвач Авалбо 1 ООД – договор №972/2020г. на 11 куб.м. /500 кг./ стока. Тъй като е заплатил допълнително възнаграждение по този договор в размер на 2160 лева с ДДС, то е налице основание за прихващане с възнаграждението на ищеца до този размер. Твърди се възникнала вреда в този размер за ответника поради неизпълнението на договора от ищеца. Евентуално се твърди неправомерно увреждане в размер на посочената сума, заплатена на Авалбо1 ООД. Твърди се, че ищецът е изправна страна. Претендира се отхвърляне на иска ведно с присъждане на разносните.

Възивният съд, въз основа твърденията и възраженията на страните, събраните доказателства, обсъдени в пределите на въззивното производство, намира за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Съдът, при проверка редовността на жалбата, установи, че същата е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна, чрез редовно упълномощен проц.представител, съгласно изискванията на чл. 260 и сл. от ГПК. Редовен се явява и постъпилият отговор по жалбата. Страните не са направили доказателствени искания.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на акта, а по допустимостта в обжалваната част; по отношение на правилността на решението съдът е обвързан от оплакванията в жалбата. Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл.236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявените искания и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Основният, поставен с жалбата въпрос, касае изводите на съда, направени с оглед възраженията на ответника за неизпълнение задължения на превозвача по договора и уваженото от първостепенния съд възражение за прихващане.

Не се спори относно наличието на валидно договорно правоотношение, възникнало по силата на **Заявка -договор №910/22.10.2020г.**, съгласно което ищецът е следвало да извърши международен превоз на товар по възлагане на ответното дружество по релацията Словения –Франция, в срок до 29.10.2020г. срещу договорена цена от 1800 лева без ДДС. Уговорено е заплащане на сумата до пет дни след разтоварване при чисто ЧМР и фактура. Уговорено е извършването на превоза с 1 бр. комплектен автомобил. Съгласно заявката е възложено превозването на стока до 1000 кг./13.50 куб.м. По делото е представена товарителница рег.№0282359/28.10.2022г., подписана от изпращача, превозвача и получателя на стоката. В същата няма отразени възражения на получателя по доставената стока – както по качеството, така и по количеството на доставката. В товарителницата също е посочен превоз на 17 кашона, с тегло 745.20 кг. и обем от 13.533 куб.м.

Не се спори, че превозът е извършен в рамките на посочения срок до 29.10.2020г. както че е получена от ответника фактура, издадена от Ми Би Транс с рег. №473/02.11.2020г., за сумата от 2160 лева с ДДС с посочено основание – за транспортна услуга по договор №910/20 от 22.10.20г. Ответникът не спори, че не е заплатил сумата, а съгласно писмо на последния от 16.11.20г., е отказано осчетоводяването на фактурата поради неизпълнение на договора за превоз, а именно липса на достатъчно място за натоварване на заявената кубатура стока.

В частта, в която съдът е приел, че договорът за превоз е бил изпълнен не е налице обжалване на постановеното решение. Въззивният състав споделя този извод с оглед редовно оформената товарителница и липсата на възражения по нея за неизпълнение съгласно чл.17 от Конвенцията за договора за международен автомобилен транспорт ЧМР и чл.373 от ТЗ. Поради изпълнението на договора се е породило основното задължение на товародателя да заплати цената на превоза/навлото/.

Искът е бил отхвърлен поради констатация на съда, че превозвачът /ищец/ е бил неизправна страна по договора, поради което като основателно е уважено възражение за

прихващане за заплащане обезщетение за понесените от товародателя вреди от неизпълнението, упражнено своевременно от ответника с отговора на исковата молба.

Въззивният съд намира на първо място възражението в жалбата за нередовност на заявеното възражение по чл.298, ал.4 ГПК, за неоснователно. Напротив, видно от отговора на исковата молба, същото е ясно и точно заявено като искане за съдебно компенсиране на две насрещни вземания до размера на по-малкото съгласно чл.103 ЗЗД като предявеното по този ред главно насрещно вземане е с правно основание чл.82 ЗЗД - за вреди от неизпълнение на договора за превоз. Посочен е размер на насрещното вземане, основанийето му както се сочат и доказателства за възникването му. Поради изложеното, първата инстанция не е допуснала процесуално нарушение като е разгледала възражението, което разрешение по същество е намерило израз и в диспозитива на съдебния акт с отхвърляне на иска.

Въззивният съд преценява всички събрани пред първата инстанция доказателства – товарителниците, материализиращи сключения договор за превоз ведно с издадените по тях фактури, свидетелските показания както и изслушаните по делото икономическа и техническа експертиза, всички останали писмени доказателства, вкл. писма между изпращача /ев.производител на мебелите/ и възложителя Маритнели ООД.

Подписаната от изпращача, превозвача и получателя товарителница CMR от 28.10.2020г. се подчинява на правилата на Конвенцията за договора за международни автомобилни превози на стоки, позната като Конвенция ЧМР, в сила от 19.05.1956г. Конвенцията се прилага за всички договори за автомобилни превози на стоки, когато мястото на приемане на стоките и крайната дестинация на превоза се намират в две различни държави, поне едната от които е член на договора, независимо от това къде пребивават двете страни по договора и от каква националност са. В случая, осъщественият превоз на стоки е от Словения до Франция по възлагане на Мартинели ООД, извършен от Ми Би Транс ООД. Съгласно Конвенцията, удостоверяването на договорите за международни автомобилни превози на стоки се извършва с международна товарителница CMR - чл.4. Това е международният документ, който определя отговорностите и задълженията на страните по договора. Тя служи за доказателство за точно и срочно доставена пратка в крайния приемателен пункт. CMR товарителницата се адресира до превозвача и може да се определи като тристранен договор, страни по който са изпращачът, превозвачът и получателят на стоката.

С подписване на товарителницата от посочените страни по нея на 28.10.2020г., съгласно уговореното, превозният договор се счита сключен, като превозвачът става отговорен за цялостната или частична липса или повреда на товара *от момента на натоварването и приемането му за превоз до момента на доставянето му*, както и за забавата при доставянето му на легитимирания получател по товарителницата. При доставка получателът трябва също да подпише и подпечата документа с вписване на мястото и датата на доставката. С това превозната операция приключва, като превозвачът предава екземпляр 2 от оригиналната товарителница на получателя, а задържа за себе си екземпляр 3 от нея. С

този екземпляр от оригиналната подписана и подпечатана от получателя без забележки CMR товарителница превозвачът удостоверява пред изпращача, че е изпълнил точно и в срок превозния договор, както и че има право да получи договореното в товарителницата навло. В противен случай той отговаря пред него за липса на товара, евентуално за забава при предаването му или за частични липси или повреди, ако има такива забележки на получателя на товара.

В случая няма спор относно сключването на договора за превоз между страните както и за естеството на превозваната стока - мебели. Не се спори, че натоварената стока е била доставена на получателя съгласно договореното място и дата по заявката-договор, без възражения. Не се спори, че не е налице загуба на стока, повреждане и забава, поради което превозвачът не носи типичната уговорена в чл.17 от Конвенцията отговорност и нему се дължи договореното възнаграждение, в случая в размер на 2 160 лева с ДДС.

Съгласно чл.9 от Конвенцията CMR, товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Същата не е форма за действителност и няма конститутивно действие по отношение превозното правоотношение. Дори да не би била съставена, а на още по-голямо основание, ако би била съставена в несъответствие с договореното, доказването на действителното превозно правоотношение и изпълнение в съответствие със същото са допустими с всички доказателствени средства. Поради изложеното, въззивният състав намира, че в своята съвкупност заявката за превоз, товарителницата, свидетелските показания както и разменените имейли, вкл. и изслушаните две експертизи, установяват изпълнението на договора от превозвача. Не се твърди загуба на стока, липса, повреждане или забава при извършване на превоза.

Съгласно заявката превозът е следвало да бъде извършен чрез 1 бр. комплектен автомобил, за което страните не спорят, че представлява уговорка за товарен автомобил, предназначен за натоварване само със стоката на изпращача. Не се спори и се установява както от свидетелските показания на водените от страните свидетели, така и от разменените имейли, че в случая превозът е извършен с автомобил, в който е имало натоварена и друга стока /около 3 куб.м./ към момента на пристигането му в пункта за товарене в Словения. От свидетелските показания се установява безспорно, че и двете страни са знаели при възникване на превозното правоотношение, че противно на посоченото в договора, в автомобила ще има товар и на друг товародател, но така, че да може да бъде попълнен обема на превозното средство до уговорените 13.533 куб.м. общо за натоварване.

Не е опровергано отразеното в товарителницата, че са били натоварени 17 кашона, но поради вместимостта на товарния автомобил не са били натоварени кашоните с три броя дивани, които са били най-обемните. Товаренето им било отложено за следващ превоз, тъй като изпратеният камион /на ищеца/ дори празен, не е могъл да ги побере. /в този смисъл са изходящите от изпращача мейли до възложителя-ответник/ Според показанията на св.Б.А., извършил превоза за ищеца, камионът е с вместимост около 18 куб.м., поради което обективно не е било възможно натоварване с целия наличен товар в Словения. В този

смисъл двете док.средства съвпадат и от тях се установява, че обективно вместимостта на буса не е била достатъчна да натовари целия товар. По твърдения на ищеца, товарът е бил около 25 куб.м., а според ответника – 13.5 куб.м. Тези твърдения на страните остават недоказани, тъй като изслушаната по делото техническа експертиза не установява посочените обеми стока дали са без или с опаковка, каквато очевидно е била ползвана при транспортирането им. Видно е, че е налице разминаване между посочените параметри на стоката по фактурите и по спецификацията им, а вещото лице е изчислило обема съгласно посоченото във фактурата. Не е посочено от вещото лице дали обемът е за стоките без или със опаковката им, каквато очевидно е била налице.

При съвкупния анализ на всички доказателства се установява, че страните не спорят относно това, че на 28/29.10.20г. *не е било натоварено цялото налично количество* от Словения за Франция. Същевременно, не се спори, че при получаване на стоката не е правено възражение от страна на получателя както пред превозвача, така и пред изпращача или възложителя по превоза. Първото възражение за недоставено количество е направено с имейл на ответното дружество от 16.11.20г. /на л.11 по делото/ по повод получената фактура №473/02.11.20г. за заплащане навло в размер на 2160 лева с ДДС по извършения превоз по заявка №910/20г. Страните не са уговорили мерене и теглене на стоката при натоварване и/или доставка както и контролна проверка на количествата, поради което и достоверността на отразеното в товарителницата не е опровергано.

Налице е спор дали ищецът -превозвач отговаря за неизпълнението да превози цялото възложено му количество стока, което неизпълнение не е типичното по смисъла на чл.17 от Конвенцията /чл.373 от ТЗ/, съответно дали е основателно възражението за прихващане на изпращача - ответник или ненатоварването на цялото количество стока не се дължи на виновно поведение на превозвача, а на погрешна преценка на товародателя.

Заявката –договор обективира цялото количество от 13.533 куб.м.- стока за превоз, а ответникът твърди, че противно на уговореното, ищецът е натоварил много по-малко количество – около 3.507 куб.м. като остатъкът от около 11 куб. м. е останал за следваща доставка. Ответникът твърди, че това се дължи на поведението на превозвача, който не изпълнил условието да изпълни превоза с празен автомобил, предназначен изцяло за стоката на възложителя. Ищецът възражава като сочи, че действителното количество за натоварване е било много повече – около 25 куб.м. от заявеното първоначално. Въззивният състав намира, че изслушаните експертизи не дават еднозначен отговор на този въпрос. Счетоводната експертиза установява единствено осчетоводяване на издадените от фабриката –изпращач фактури от Мартинели. Техническата експертиза /л.97/ сочи, че общият сбор на фактурираните с двете фактури, издадени от Култ Интериер с №№87/28.10.20г. и ф.№95/12.11.20г., стоки е 13.541 куб.м. – толкова, колкото е вписано в товарителницата. Двете фактури са издадени от Култ Интериер ООД, който е изпращач на стоките като обективират общото количество за превоз. Същевременно, същият в отправено ел.писмо до възложителя /ответник/ сочи, че изпратения бус е твърде малък за натоварване на стоката, а бусът е с вместимост 18 куб.м., при това без значение от заварения в него

товар. В издадената от изпращача ф.№87/28.10.2020г. се установява, че същата касае 5.422 куб.м. стока, която е много по-малко от посочените в заявката 13.541 куб.м. И двете експертизи не са изследвали и не са имали за задача да посочат съответствието в куб.м. на натоварените 17 кашона стока, обективирани в заявката, не са съобразили и опаковането на товара и особеностите при превоза му, не са посочили точния обем на допълнително натоварените три броя дивани /с превоз от трето лице/. Така например за един от диваните е посочено, че върху него не следва да бъде поставяно нищо друго, което означава, че този товар запълва много по-голям обем от собствения си. Тези обстоятелства не са били формулирани като задача на експертизата и не са установени главно и пълно с допустимите доказателствени средства.

От друга страна въззивният съд дава вяра на свидетелските показания на св.А. /на л.65/, които са непосредствени и преки, а поради това и обективни. Същият сочи, че първоначално били заявени 8 куб.м. /в този смисъл и ел.писмо на изпращача на л.25 по делото/, но впоследствие се оказало, че с опаковката тези товари възлизат на 13.5 куб.м., колкото са вписани в товарителницата. Такава задача не е била поставяна на експертизата, което е било в тежест на ответника в доказване възраженията срещу иска. Поради това не може да се установи дали е налице сключен от товародателя втори договор за изпълнение на първоначалния превоз или е възникнало изцяло ново превозно правоотношение с трето лице Авалбо 1 ООД. Не е установено и какво е било количеството на заварената в буса стока, която според същия св.А. е била не повече от 3 куб.м. Същевременно, свидетелят на ответника Г.Николов няма непосредствени и преки впечатления - не е запознат с поръчаното количество мебели от фабриката до 28.10.2020г. Тъй като този свидетел нито е бил на място при товарене, нито е запознат с точните количества натоварена и доставена стока, съдът не може да кредитира показанията му. В подкрепа на възражението за прихващане е единствено констатацията на техническата експертиза, но същата не дава отговор на въпроса относно пакетирането на товара и отражението върху обема на товара. В тази връзка, непосредствени се явяват показанията на св.А., който е направил и снимки на колата при товарене, изпратени на Мартинели ООД както и на изпращача. Показанията на двамата свидетели не си противоречат, а се допълват, вкл. в частта, в която не се оспорва, че въпреки липсата на обем в товарния автомобил е разпоредено товаренето да продължи и превозвачът да извърши превоза. Съществено в случая е също, че при получаване на стоката в местоназначението □ не са правени никакви възражения по количеството и вида □. Възражение при товаренето е направено единствено от изпращача Култ Интериер с оглед капацитета на изпратения товарен автомобил.

Въззивният състав намира, че основното възражение на ответника за неизпълнение на договора за превоз не е доказано. Разрешаването на спора е изцяло фактически, но събраните доказателства не установяват тезата на ответника. Не се установява, че поради неспазване изискването за осигуряване на *комплектен* превоз /изцяло празен бус/, не е изпълнено изискването за превозване на подготвеното количество стока от Словения до Франция. Действително, не се спори, че вместо с комплектен автомобил, превозът е

изпълнен в отклонение от договореното, но при знание на възложителя /св.показания/, тъй като при натоварване на стоката в буса е имало и друга стока. Установява се, че подготвеното за товарене количество е било в повече от възможното да бъде натоварено /при капацитет на автомобила от 18 куб.м./ Още при вида на автомобила от фабриката са заявили, че не е възможно да бъде натоварено цялото количество стока. /в този смисъл са приложените имейли/ Липсват данни да е било уговоряно количество за превоз извън договорените 13.5 куб.м., а не е и установено какво включва този обем товар, дали същият включва и 3-те допълнителни кашона /дивани/ както и дали посочената кубатура в заявката и в товарителницата съответства на необходимата опаковка на стоките и техните характеристики. От съвкупния анализ на свидетелските показания, имейлите и техническата експертиза, се установява, че действителното количество стока за товарене е било в по-голям обем от договорените 13 куб.м. Този извод съдът прави въз основа на последваща заявка за превоз на три кашона с дивани, с общ обем според експертизата около 8.119 куб.м., а съобразно заявката – 11 куб.м., при съобразяване общия обем спрямо броя мебели. Установява се, че и двете страни са били наясно както с наличието на друг товар в буса, така и с невъзможността да бъде натоварен целият товар. /св.показания/ Същевременно не се установява, че причина за липсата на изпълнение е именно отклонение във вида на транспорта – вместо 1 бр. комплектен автомобил превозвачът е изпратил автомобил с натоварена вече стока. Не се установява какъв обем е бил вече зает и как това се е отразило на превоза. Не се установява друг вид неизпълнение на превозвача. Съгласно чл.373 ТЗ, превозвачът отговаря за изгубването, погиването или повреждането на товара, освен ако вредата се дължи на непреодолима сила, на качествата на товара или на явно неподходяща опаковка. При условията на ал.1 превозвачът отговаря за вредите, които се дължат на забава при изпълнение на превоза. В този смисъл единственото отклонение от договора е наличието на товар в автомобила към момента на товарене на стоката в Словения, но само по себе си това обстоятелство не сочи на виновното поведение на превозвача за извършване на конкретния превоз. Поради изложеното, на превозвача се дължи възнагарждение за извършения превоз /навло/.

Съгласно чл.82 ЗЗД, на чиято плоскост е направеното възражение за прихващане, неизправната страна носи отговорност за вредите, които са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението. За пряка последица може да се говори само в случаите, когато тя е в резултат на конкретния фактически състав, но не и когато са действали допълнителни фактори, за които длъжникът няма вина. /така реш.61/1995г. по гр.дело №810/94г. на V г.о./ Длъжникът дължи обезщетение само за онези вреди, които са закономерно необходима последица от неизпълнението на поето договорно задължение. Въпреки установеното превозно правоотношение, не се установяват останалите елементи за ангажиране отговорността му поради неизпълнението на негово основно задължение. Не се установява, че липсата на натоварване цялото количество стока се дължи на неизпълнение на превозвача товарният автомобил да е празен. Напротив, от съвкупния анализ на доказателствата се установява погрешна преценка и на двете страни за действителния обем стока. Представените в тази

връзка доказателства от ответника за сключен последващ договор за превоз с АВАЛБО 1 от 12.11.20г. /л.44 и сл. по делото/ за доставка на остатъка от товара, не могат да бъдат съотнесени към неизпълнение на договора от 22.10.20г., по причина поведението на ищеца. Освен това липсват доказателства за реалното извършване на втория превоз и заплащане на навлото. Не на последно място, в този договор се сочи доставка на товар с 11 куб.м., които също не съответстват на посочените в техническата експертиза /по втората фактура от 12.11.20г./ 8.119 куб.м. товар. Тъй като не се установява виновно поведение от страна на превозвача, а не се установява и пряка връзка на претърпяна вреда с неизпълнението на договора, въззивният състав достига до извод за неоснователност на възражението за прихващане. Еwentуално, налице са обстоятелства и за приложение на чл.83 ЗЗД, тъй като кредиторът би могъл да избегне вредите при полагане грижата на добрия търговец и уговаряне точни в количествено отношение параметри на превозния договор. Задължение на товародателя е да предаде на превозвача товара в състояние, годно да издържи превоза, в зависимост от неговия вид и особени изисквания съгласно чл.370 ТЗ. Като последица от това, искът се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

За пълнота, съдът намира за неоснователно и второто еwentуално въведено от ответника възражение за прихващане в размер на 2 160 лева, представляващо вреди от противоправно поведение на ищеца. Пред въззивния съд страната е направила уточнение, че поддържа еwentуалното си възражение за непозволено увреждане от страна на превозвача, но същото не е доказано – не е установено както виновното поведение на ищеца при изпълнение на договора за превоз, така и настъпването на вредата /претърпяна вреда/ и причинно-следствената □ връзка с поведението на превозвача. Аргументите за това са изложени по-горе във връзка с главното възражение за прихващане.

Поради достигане до различни правни изводи от сторените от първата инстанция, решението следва да бъде отменено и постановено друго съобразно изложените мотиви. В диспозитива на въззивния акт следва да бъде отразен и решаващия извод относно разгледаното възражение за прихващане, прието за неоснователно съгласно чл.298, ал.4 ГПК.

В полза на въззиваемата страна се следват сторените за двете инстанции разноски в размер на 1092.40 лева за първа инстанция и 443.20 лева – за въззивна инстанция, на основание чл.78 ГПК. По делото са представени доказателства за сторените разноски и няма възражение за прекомерност на адв.възнаграждение, поради което се дължи в пълен размер.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №262299/16.07.2021г., постановено по ГД №1743/2021г. на 25 състав на ГО на ВРС като вместо това ПОСТАНОВИ:

ОСЪЖДА „МАРТИНЕЛИ“ ООД, ЕИК 103805344, със седалище и адрес на

управление гр.Варна, ул.Дебър“ № 7 да заплати на МИ БИ ТРАНС ООД, ЕИК 204411780, гр.Видин, сумата от 2 160 лева с ДДС, дължима по Заявка -договор от 22.10.2020г. с №910/20г. за международен превоз на стоки по релацията Словения –Франция, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 04.01.2021г. до окончателното изплащане, на основание чл.79 ЗЗД вр.чл.373 ТЗ и Конвенция за СМР.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ възражение на „МАРТИНЕЛИ“ ООД срещу „МИ БИ ТРАНС“ ООД, за съдебно прихващане съгласно чл.298 ГПК на претенцията по иска със сумата от 2 160 лева, обезщетение за понесена от ответника вреда поради неизпълнение задълженията на превозвача Ми Би Транс ООД по договор №910/22.10.2020г. – неточно изпълнение в количествено отношение, която сума представлява платена на „Авалбо 1“ООД по друга заявка – договор №972/20г. за превозване остатъка от товара, на основание чл.82 ЗЗД.

ОСЪЖДА „МАРТИНЕЛИ“ ООД, ЕИК 103805344, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.Дебър“ № 7 да заплати на МИ БИ ТРАНС ООД, ЕИК 204411780, гр.Видин, сторените по делото разноси, както следва: сумата от 1092.40 лева за първа инстанция и 443.20 лева – за въззивна инстанция, на основание чл.78 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____